

СИНЕОКАТА

Ехъ ти орисъ, менъ орисана,
майко моя, жалбо моя люта.
Какъ да кажа, какъ да бжда чута! —
Тъй било отъ Бога писано . . .
Нѣмамъ ли сукна отрѣзани,
и не съмъ ли млада, бѣлолика?
Нѣмамъ ли снага на трепетлика,
тънки ризи, тежко везани?
Не мета ли ширни дворове
рано сутринъ съ китка на коситѣ?
Пѣсни ли не пѣя кръшно вिति
по седѣнки и по сборове?
Що ми сж очи черничеви,
тъмносвилени коси и вежди? —
Той ги, майко, даже не поглежда.
Днеска го видѣхъ край чичови —
караше на паша стоката.
Бѣше му лицето оськъ бледно.
Ни ми проговори, ни погледна.
И разбрахъ тогава азъ, горкана:
той обича синеоката,
дето снощи другиму пристана.